

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Силистра, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора В. Василева

Членове: Добринка С. Стоева
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Ели Ст. Николова
като разгледа докладваното от Натали Яс. Жекова Въззивно гражданско дело
№ 20233400500242 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл., вр. Глава Двадесет и пета ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение № 256 от 12.05.2023 г. по гр.д. № 132/2023 г. по описа на РС-Силистра, с което жалбоподателят А. Й. Ж., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, е осъден да заплаща на малолетния си син Й. А. Ж., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Г. Н. Ж., ЕГН *****, ежесечна издръжка в размер на 300 /триста/ лева, считано от 26.01.2023 г., ведно с лихвата за забава върху всяка просрочена вноска до настъпване на обстоятелствата, водещи до нейното изменение или прекратяване. По отношение на решението е допуснато предварително изпълнение.

Решението се оспорва като неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят навежда доводи за бланкетност и неправилност на изводите на решаващия съд. Посочва, че първоинстанционният съд нарушил действащите процесуални правила, като не приел за съвместно разглеждане насрещната искова молба, подадена от него, касаеща родителските права по отношение на детето, а по повод на нея образувал ново производство. Моли окръжния съд след преценка на събраните по делото доказателства да отмени обжалваното решение и да отхвърли ищцовата претенция за присъждане на издръжка в размер над минималния от 195, 00 лева. Не са представени нови

Последният изпълнявал точно и навременно алиментното си задължение.

Към момента детето Й. Ж. е ученик в начален етап на обучение. Здравословното му състояние е влошено поради установена астма с алергичен произход, което налага чести медицински прегледи, болнично и извънболнично лечение, както и закупуване на различни медикаменти.

Майката – Г. Ж., има още едно дете – Иан Галинов Жечков, за което полага грижи. Същата работи по две трудови правоотношения с обща продължителност на работното време по-малко от 8 часа дневно, като размерът на трудовите възнаграждения, които получава общо по двете правоотношения, възлиза в размер не по-висок от 400 лв. месечно. Има и кредитни задължения. Жалбоподателя – баща на детето, получил нетни трудови възнаграждения за периода м. януари 2023 г. – м. юни 2023 г. в размер между 1 444, 18 лв. – 3 106, 48 лв. Същият няма законово алиментно задължение към други лица. За всички нужди на детето – здравословни, образователни, социални и битови, отделят и предоставят средства и двамата родители, като жалбоподателят заплаща и разходи, извън размера на дължимата от него издръжка.

Гореописната фактическа съдът възприе от представените по делото заверени за вярност писмени доказателства – същите неоспорени от страните, допустими и относими, поради което ги кредитира изцяло.

Съдът намира свидетелските показания на св. Неделчо Христов Неделчев и св. Драгомир Георгиев Димитров, дадени пред първоинстанционния съд, за допустими. Кредитира ги в частта, в която описват, че жалбоподателят поема допълнителни разходи на детето, вкл. такива за медикаменти, спорт и образование, като относими, логични и последователни. В останалата част счита, че са релевантни към обстоятелства, които имат отношение към родителския капацитет на двамата родители – предмет на по друго съдебно производство, по което същите са страни.

Фактическите изводи на съда намират опора и в представения по делото доклад от Агенция за социално подпомагане.

В открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя основа становището си по същество на свидетелски показания на друго лице, за което твърди, че живее във фактическо съжителство с майката на детето – Г. Ж., както и че в домакинството им живеят общо четири деца и няколко котки. Доколкото доказателства за такива обстоятелства не са допуснати и събрани в настоящото производство, съдът намира, че не следва да гради правните си изводи върху тях.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е депозирана пред местно и родово компетентен съд при съобразяване на правилата на Глава Дванадесета ГПК, с оглед на което обжалваното решение се явява допустимо. Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл. 150 СК, касаещ увеличаване на определена

месечна издръжка от 130 лв. на 300 лв., дължима от родител на ненавършилото му пълнолетие дете.

Субект на алиментно задължението са родителите, а детето е субект на правото да получи издръжка. Размерът на издръжката следва да се определи от съда при съобразяване нуждите на лицето, което има право да я получи, при съобразяване на неговите условия на живот, възраст, образование и други обстоятелства от значение за задължението. Същевременно следва да вземе предвид и възможностите на лицето, което има задължение да заплаща издръжка – средства, имотно състояние, квалификация, задължения към други лица. Целият размер на издръжката се дължи от двамата родители съобразно с възможностите на всеки от тях, като се вземат предвид и непосредствените грижи на родителя, който упражнява родителските права по отношение на детето.

При предявяване на иск по чл. 150 СК с искане определеният вече размер на издръжката да бъде увеличен, следва да е налице съществена и трайна промяна в нуждите на детето. На първо място, следва да се отчете изминалият не кратък период от време от първоначалното определяне на размера на задължението – развитието на детето с възрастта само по себе си обуславя наличието нови нужди от образование, спорт, култура и социален живот. На второ място, по делото са ангажирани безспорни доказателства, че появилата се нужда от по-висока издръжка е свързана не само с възрастта на детето, а и със здравословното му състояние. С оглед на което може да се наложи единствено правилният извод, че действително са настъпили такива обстоятелства, които обосновават нуждата на детето от изменение на неговата издръжка в по-висок размер.

Същевременно съдът е длъжен да обсъди и възможността на родителя да заплаща поискания по-висок размер на издръжката. От представената служебна бележка, е видно, че за периода м. януари 2023 г. – м. юни 2023 г. жалбоподателят получавал трудови възнаграждения в размер около и над 1 500 лв., като по делото не се установи, същият да има законово алиментно задължение към други лица, както и че претендираният размер на издръжка, би му попречил да посрещне собствените си нужди. Свидетелски показания, в кредитираната им от настоящия състав част, също установяват възможността и готовността на жалбоподателя да предоставя средства за допълнителни нужди на детето.

Досежно размера на претенцията, съдът приема следното. Съгласно действащото семейно законодателство общата сума за издръжка на всяко дете се определя между двамата родители, като всеки дължи такава според възможностите си. Съдът следва да определи необходимия размер на алиментното задължение, както и каква част от него се дължи от всеки от родителите. Според статистическите данни на НСИ месечният размер на средните разходи на член от домакинство за основни потребности възлиза на 380 лв., като в него не се включват такива нехарактерни за малолетно дете (напр. алкохол, данъци, осигуровки и др.). Предвид тези данни, както и

здравословното състояние на детето, размерът на необходимата за него издръжка възлиза на не по-малко от 500 лв. Съдът намира, че предвид трудовите доходи, които реализира жалбоподателят, както и липсата на други задължения – алиментни или облигационни, същият има възможност да заплаща по-голямата част от издръжката, възлизащ на претендирания размер от 300 лв.

Обстоятелствата, че майката реализира по-ниски доходи, има кредитни задължения и още едно дете, за което се грижи и на което също дължи издръжка, обуславят защо нейното задължение е в по-нисък размер. Не следва да се пренебрегва и обстоятелството, че именно тя упражнява родителските права спрямо детето, като сама полага преките и непосредствени грижи за него, което не е без значение при определяне на нейната част от дължимата издръжка.

В настоящия случай е в тежест на ищеца е да установи обстоятелствата, които водят до необходимост от увеличаване размера на дължимата издръжка, както че родителят, срещу когото е предявен искът, има възможност до го заплаща. Тези обстоятелства са установени при условията на пълно и главно доказване, с оглед на което като претенцията се явява основателна.

Съдът намира за неоснователно наведеното с въззивната жалба оплакване, че отказът на първоинстанционния съд да разгледа в едно производство исковата молба с правно основание чл. 150 СК и насрещната такава за присъждане на родителски права, представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Настоящият състав счита, че независимо дали първоначално предявеният иск следва да бъде разгледан по реда на бързото производство, разглеждането на двете искови молби в отделни производства е правомощие на съда, упражняването на което не прегражда по-нататъшното развитие на делото и не води до нарушаване правата или интересите на страните.

При успешно проведен от страна на жалбоподателя иск за промяна в режима на упражняване на родителските права, такава би настъпила от влизане в сила на решението, с което е уважен искът. Към момента на възникване на нуждата на детето от по-висока издръжка и предявяване на претенцията за това, такива обстоятелства не са били налице.

Настоящият състав намира за неоснователно и недоказано наведеното от жалбоподателя твърдение, че сумата в размер на 300 лв. няма да бъде използвана изключително за посрещане нуждите на сина му.

В настоящото производство по безспорен начин се установи, че нуждите на детето Й. Ж. надхвърлят значително минимално определения от закона размер на издръжката, а жалбоподателят има възможност да заплаща претендирания увеличен размер. Поради това депозираната въззивна жалба се явява неоснователна. Предвид изложеното, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора, сторените от жалбоподателя съдебно-

деловодни разноси за двете инстанции, следва да останат в негова тежест. Доколкото от страна на ответника по жалбата не се претендират разноси за настоящото производство, такива не следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от горното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 256 от 12.05.2023 г. по гр.д. № 132/2023 г. по описа на РС-Силистра, с което жалбоподателят А. Й. Ж., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, е осъден да заплаща на малолетния си син Й. А. Ж., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Г. Н. Ж., ЕГН *****, ежесечна издръжка в размер на 300 /триста/ лева, считано от 26.01.2023 г., ведно с лихвата за забава върху всяка просрочена вноска до настъпване на обстоятелствата, водещи до нейното изменение или прекратяване.

Решението е окончателно и на осн. чл. 281, ал. 3, т. 2 ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____